

Водата преминала презъ нѣкакви подземни канали въ дълбочинитѣ на вулкана, закипѣла тамъ и се превърнала въ пара. Напънътъ на парата, примесена съ лава, билъ толкова силенъ, че самиятъ вулканъ Кракатау се разпрѣсналъ на кжсове. Хиляди човѣци били убити и ранени отъ полетѣлитѣ отъ вулкана камъни. Подъ лавата загиналъ градътъ Самарандъ.

Два дни продължилъ тоя адъ. Когато на другия день изгрѣло слънцето, цѣлата мѣстность, на разстояние хилядо километра наоколо, се измѣнила. Самъ Кракатау и съседнитѣ до него вулкани изчезнали. Въмѣсто тѣхъ се образувало гигантско езеро, дълбоко около 100 метра. На прилежащитѣ острови всичко живо: човѣци, животни, растения — било унищожено. Морето дълго време влачело къмъ брѣговетѣ цѣли планини отъ мъртви тигри, грамадни змии, хипопотами.

Изминаватъ отъ тая катастрофа вече 50 години. На Зондскитѣ острови започналъ новъ животъ, но споменътъ за бедствието още живѣе срѣдъ мѣстното население. Старцитѣ съ ужасъ разказватъ на младитѣ, какви страшни работи сж видѣли и чули.

Колко високо летятъ птицитѣ. Откато човѣкътъ почна да лети надъ облацитѣ, отдаде му се възможность да изучи по-точно на каква височина могатъ да се издигатъ птицитѣ.

Оказва се, че орелтъ хвърчи най-високо. Пилотитѣ сж срѣщали орелъ на една височина отъ три километра — тамъ гдето нѣма никаква следа отъ други птици.

Следъ орела идва чучулигата, която може да се издигне до 1 километъръ надъ земята.

Вранитѣ, щъркелитѣ и соколитѣ достигатъ въ летието си до 900 метра височина; повечето отъ останалитѣ птици никога не се издигатъ отъ 400 м.

Правени сж следнитѣ опити: взематъ разни породи птици, затварятъ ги въ клетки и ги издигатъ съ аеропланъ на височина 3—4 километра, и отъ тамъ ги пускатъ на свобода. Всички, дори чучулигата и ластовичката, падатъ надолу като камъкъ и се спиратъ само на една височина 300—400 метра надъ земята. Тоя